

výše pod trestní ustanovení § 14 čís. 1 zák. na ochranu republiky, (přechin rušení obecného míru veřejným pobuřováním proti demokraticko-republikánské formě státní), poněvadž prý z tohoto výroku o sobě nelze ještě souditi, že obžalovaný měl na mysli násilné zavedení diktatury dělníků a rolníků. Zmateční stížnost byla by odůvodněna, kdyby nebyl obžalovaný doporučoval k odstranění demokraticko-republikánské formy státní prostředky násilné; poněvadž tak činil a jeho konečný výrok samozřejmě lze vykládati jen v souvislosti s předcházejícím obsahem řeči, v němž se mluví výslovně o »svržení demokracie sevřenou pěstí a jinými (roz. než mírnými a dovolenými) prostředky«, netřeba se přiti o to, zda lze zavedení diktatury dosíci i bez násilí, an pro souzený případ soud zjišťuje, že smyslem řeči obžalovaného bylo podněcovati ke změně platné ústavy, zvláště demokraticko-republikánské státní formy cestou násilnou.

Čís. 3506.

Majitel hotelu, který pronajímá pokoje ženštinám docházejícím do hotelu v průvodu mužů za účelem soulože, i jeho osoba služebná, která tak činí bez jeho vědomí, dopouští se přestupku proti veřejné mravopoctnosti podle § 515 tr. zák. i když neví, že jde o prostitutky; je-li mu tato okolnost známa, dopouští se přestupku kuplířství podle § 512 a) tr. zák.

Ustanovení § 512 tr. zák. platí i po vydání zákona ze dne 11. července 1922, čís. 241 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 4. června 1929, Zm I 351/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu v Praze na Král. Vinohradech ze dne 22. listopadu 1928, jímž byly obžalované podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěny z obžaloby pro přestupek proti veřejné mravopoctnosti podle § 512 písm. a) tr. zák. a rozhodnutím zemského trestního soudu v Praze jako soudu odvolacího pro přestupky ze dne 19. prosince 1928, jímž byl rozsudek prvé stolice potvrzen, byl porušen zákon v ustanovení § 262 tr. ř. ve spojení s § 515 tr. zák.

Důvody:

Rozsudkem okresního soudu v Praze na Král. Vinohradech ze dne 22. listopadu 1928 byly obžalované Marie S-ová, majitelka hotelu, a Emilie S-ová, pokojská, sprostěny z obžaloby pro přestupek proti veřejné mravopoctnosti ve smyslu § 512 písm. a) tr. zák., kladený jim za vinu proto, že přechovávaly nevěstky k provozování jich nedovolené živnosti. Rozsudek zjišťuje sice o šesti ženštinách, že docházely do hotelu obžalované Marie S-ové za účelem soulože jednak s tímž mužem, jednak z různými muži a, že si pokoj najímaly buď na hodinu nebo na noc, pokoje pak že jim pronajímaly buď ta nebo ona obžalovaná; soud nenabyl však přesvědčení o vině obžalovaných proto, že zákonem ze

dne 11. července 1922, čís. 241 sb. z. a n. byla podle názoru soudu zrušena veškerá do té doby platná policejní a správní opatření, směřující k dozoru nad prostitucí jakož i nad nevěstinci a prostituce stala se s výjimkou jejího omezení podle § 20 onoho zákona volnou. V tom, že do hotelu obžalované Marie S-ové docházejí za účelem soulože »párky«, třebas i prostitutky, nelze tudíž podle rozsudku shledati skutkovou podstatu přestupku podle § 512 tr. zák., jelikož prý nebylo nijak prokázáno, že obžalovaná Marie S-ová prostitutkám ve svém hotelu dávala byt nebo že je jinak přechovávala; přestupku podle § 512 písm. a) tr. zák. dopouští se však jen ten, kdo dává nevěstkám k provozování jejich nedovolené živnosti řádný pobyt nebo je jinak přechovává. Zemský soud trestní v Praze, jemuž bylo jako odvolacímu soudu pro přestupky rozhodnouti o odvolání veřejného obžalobce z rozsudku prvé stolice odmítl sice ve svém rozhodnutí ze dne 19. prosince 1928 onen zřejmě nesprávný názor prvního soudce, uváděje v důvodech rozsudku správně, že ustanovení § 512 tr. zák. zůstalo oním zákonem nedotčeno, odvolání veřejného obžalobce však zamítl a potvrdil napadený rozsudek podle důvodů svého rozhodnutí v úvaze, že obžalované byly, provozující hotelovou živnost, povinny přijímati návštěvníky a jejich povinností bylo jen, kontrolovati osoby, jimž pronajímaly pokoje, zda to nejsou prostitutky, provozující smilstvo po živnostensku, že však obžalované, které tuto kontrolu prováděly tím, že ony ženštiny přihlašovaly, nemohly poznati, že jde o nevěstky, poněvadž se uváděly v přihlašovacích lístcích jako prodavačky, švadleny a pod., takže jejich pobyt v hotelu, třebas i za účelem soulože, nenásvědčoval tomu, že jde o osoby, provozující smilstvo po živnostensku, a nelze míti s určitostí za prokázáno, že obžalované poskytovaly prostitutkám pobyt v hotelu k provozování jejich smilné živnosti vědomě. V jejich činnosti není prý tudíž skutkové podstaty trestného činu jim za vinu kladeného, nanejvýš po stránce subjektivní.

Těmito rozsudky porušen byl zákon v ustanovení § 262 tr. ř. ve spojení s ustanovením § 515 tr. zák., neboť oba soudy pochybily způsobem, nasvědčujícím porušení zákona ve smyslu § 281 čís. 9 a) tr. ř. tím, že podle předpisu § 262 tr. ř. nezkoumaly skutek, kladený obžalovaným za vinu, s hlediska ustanovení § 515 tr. zák., ač výsledky trestního řízení a skutková zjištění soudu první stolice poukazovaly k tomu, že jednání obžalovaných zakládá skutkovou podstatu přestupku podle tohoto ustanovení. Na rozdíl od předpisu § 512 tr. z., který se ve všech svých odstavcích vztahuje jen na smilstvo provozované po živnostensku nevěstkami, a podle jehož odstavce a) se dopouští přestupku kuplířství, kdo dává nevěstkám k provozování jejich nedovolené živnosti u sebe řádný byt nebo jinak je přechovává, jsou přestupkem podle § 515 tr. zák. vinnými hostinští nebo krčmáři, kteří mimo případy přestupku kuplířství naznačeného v § 512 tr. zák. dávají příležitost ke smilstvu, jakož i osoby služebné, které tak činí bez vědomí hostinského nebo krčmáře. O tom, že se předpis první věty § 515 tr. zák., týkající se hostinských a krčmářů, vztahuje na obžalovanou Marii S-ovou, která je podle rozsudkového zjištění majitelkou hotelu, tedy živnosti hostinské určené k přechovávání cizinců (§ 16 písm. a) živn. ř.), předpis

druhé věty pak na obžalovanou Emilii S-ovou, která je pokojskou onoho hotelu, nemůže býti pochybnosti. Jinak nevyžaduje se však ke skutkové podstatě tohoto přestupku, pokud jde o hostinské, nic více, než poskytování příležitosti ke smilstvu, pokud jde o osoby služebné pak poskytování této příležitosti bez vědomí hostinského nebo krčmáře. Tomuto zákonnému pojmu nasvědčovalo jednání obou obžalovaných — jednání obžalované Emilie S-ové ovšem jen v tom případě, že by se bylo dělo bez vědomí její zaměstnavatelky, neboť je zjištěno, že obžalované pronajímaly pokoje ženšinám, jež docházely do hotelu v průvodu mužů za účelem soulože a najímaly si pokoje buď na hodinu nebo na noc, přičemž jim pokoje pronajímala buď majitelka hotelu Marie S-ová, nebo pokojská Emilie S-ová. Že účel najímání pokojů byl obžalovaným znám, předpokládá — jak se zdá — i rozsudek soudu odvolacího, poukazuje k tomu aspoň jeho řečený již závěr, že obžalované nemohly prý poznati, že jde o nevěstky, takže pobyt oněch žen v hotelu, třebaš i za účelem soulože, nenasvědčoval prý tomu, že jde o osoby provozující smilstvo po živnostensku. Nelze-li tedy na základě skutkových zjištění po právní stránce nic namítati proti tomu, že byly obžalované pro nedostatek vědomí, že jde o nevěstky, provozující smilstvo po živnostensku, sprostěny z obžaloby pro přestupek kuplířství podle § 512 písm. a) tr. zák., jeví se okolnost, zda obžalované poskytovaly pobyt v hotelu prostitutkám k provozování jejich smilné živnosti, zcela nerozhodnou s hlediska předpisu § 515 tr. zák., která je dána, jakmile hostinský (krčmář) nebo některá jeho osoba služebná bez jeho vědomí dává příležitost ke smilstvu, — jímž je ovšem zejména soulož, — komukoliv. Bylo proto zmateční stížnosti generální prokuratury podle §§ 33 a 479 tr. ř. vyhověti a podle § 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 3507.

Byly-li s obžalovaným maďarské národnosti a maďarským státním příslušníkem sepsány protokoly (a opověď zmateční stížnosti) v jazyku německém (jehož je mocen), odporuje takový postup jazykovému zákonu (nařízení).

Věcné vyřízení zmateční stížnosti, jejíž opověď byla sepsána správou věznice s obžalovaným maďarské národnosti a maďarským státním příslušníkem v jazyku německém.

(Rozh. ze dne 4. června 1929, Zm I 381/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací I. zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 29. dubna 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločiny veřejného násilí podle §§ 81 a 98 písm. a) tr. zák. a přestupkem § 468 tr. zák.; II. upozornil v oné trestní věci presidium krajského soudu v Chebu na nesprávný postup správy věznice.

Důvody:

I. Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti podle čís. 4., 9 a) a 10 § 281 ř. tr. Co do důvodu zmatečnosti podle čís. 4. není odůvod-